

# СПРАВА «ГАРУМОВ ПРОТИ УКРАЇНИ» (CASE OF GARUMOV v. UKRAINE)

(Заява №70043/17)

## Стислий виклад рішення від 6 червня 2019 року

У червні 2017 року заявника затримали за підозрою у викраденні людини. Печерський районний суд міста Києва (далі — районний суд), погодившись з наведеними слідчим підставами, обрав заявнику запобіжний захід у вигляді тримання під вартою. Заявника помістили до Київського слідчого ізолятора (далі — СІЗО). З різних підстав строк тримання його під вартою під час досудового слідства неодноразово продовжувався.

У грудні 2017 року Кагарлицький районний суд Житомирської області (далі — суд першої інстанції) залишив без змін обраній заявнику запобіжний захід у вигляді тримання під вартою, посилаючись на ті самі підстави, що й на стадії досудового слідства. Під час розгляду справи судом першої інстанції строк тримання заявника під вартою неодноразово продовжувався з аналогічних підстав.

Заявник неодноразово звертався до суду з клопотанням про зміну запобіжного заходу на домашній арешт, у тому числі і з посиланням на незадовільний стан здоров'я. Через поганий стан здоров'я на судові засідання заявника привозила карета швидкої допомоги. Суди не розглянули його аргументи.

З липня 2017 року заявник проходив лікування у медичній частині СІЗО у зв'язку з інсультом. Йому було призначено медикаментозне лікування та рекомендовано стаціонарне лікування, однак СІЗО цю рекомендацію не виконав. Заявник переніс ще один інсульт. Через тривалий час заявника було переведено на лікування до

спеціалізованого медичного закладу. У 2018 році заявника визнали інвалідом другої групи.

До Європейського суду з прав людини (далі — Європейський суд) заявник скаржився за статтею 3 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) на ненадання йому належної медичної допомоги під час тримання під вартою. Також заявник скаржився за підпунктом «с» пункту 1 та пунктами 3 і 4 статті 5 Конвенції на свавільність та безпідставність рішень національних судів щодо тримання його під вартою.

Розглянувши скаргу заявника за статтею 3 Конвенції, Європейський суд дійшов висновку, що невинуваті затримки у наданні органами влади заявнику медичної допомоги після встановлення його захворювання, незабезпечення його поміщення до лікарні для додаткового обстеження і стаціонарного лікування та подальше погіршення стану його здоров'я є достатніми ознаками серйозної неспроможності держави-відповідача надати йому належну медичну допомогу під час тримання під вартою. Європейський суд констатував порушення статті 3 Конвенції.

Щодо скарг заявника за підпунктом «с» пункту 1, пунктами 3 і 4 статті 5 Конвенції Європейський суд зазначив, що не розглянувши конкретні факти ситуації заявника та по суті посилаючись постійно на тяжкість інкримінованих йому обвинувачень, органи влади продовжували строк тримання заявника під вартою до розгляду його справи судом на підставах, які не можуть вважатися «достатніми» та «відповідними» та констатував порушення пункту 3 статті 5 Конвенції.

#### ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

«1. *Оголошує* прийнятними скарги заявника за статтею 3 Конвенції на відсутність доступу до належної медичної допомоги під час тримання під вартою та скарги за пунктом 3 статті 5 Конвенції;

2. *Постановляє*, що було порушено статтю 3 Конвенції;

3. *Постановляє*, що було порушено пункт 3 статті 5 Конвенції;

4. *Постановляє*, що:

(а) упродовж трьох місяців держава-відповідач повинна сплатити заявнику 10 000 (десять тисяч) євро та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватись, в якості відшкодування моральної шкоди; ця сума має бути конвертована у національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу;

(б) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на зазначену суму нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти;

5. *Відхиляє* решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції.»